

[Steffensen]

Derfor er der grund til at spørge: hvad er egentlig argumentationen for, at man skal fortsætte ad en anden vej end den, vi har, hvis vi i øvrigt kan stramme mulighederne op for at køre videre ad frivillighedens vej?

Sidste element i redegørelsen er næringsdeklarationerne på de færdigpakkede fødevarer, og her finder erhvervslivet jo selv, at det er nødvendigt at komme frem til en udformning, som er mere ensartet end den, vi i øjeblikket har. Det er interessant, at det er en erkendelse, som også er kommet til udtryk i ministerens redegørelse, og derfor er det et signal til og, synes jeg, også en tilskyndelse til at bruge just friheden og ikke påbuddet som princip.

Det er måske lidt uden for selve redegørelsen, men alligevel vil jeg her til sidst nævne, at kostterapien i hele den almindelige hverdag for os bør spille en langt større rolle, end den gør. Der er ingen tvivl om, at der er mange skavanker, mange sygdomstendenser, vi kunne forebygge ved at være mere bevidste om selve kosten og kostsammensætningen. Også dette drøftede vi ved sidste lovforslag, men det er vigtigt at gå den vej, og hvorfor dog ikke tage konstruktivt og effektivt fat om det? Det er for det første for befolkningen og den enkelte borger langt, langt skønnere end på et tidspunkt at skulle indlægges for alvorlig sygdom, og det er også, når det kommer til stykket, langt billigere for samfundet.

Kristeligt folkeparti finder derfor, at ministerens redegørelse er et godt grundlag at bygge videre på for at komme frem til en både forsvarlig, fornuftig og også bæredygtig levnedsmiddelpolitik.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for de positive tilkendegivelser over for redegørelsen og det notat fra levnedsmiddelinstittuttet, som er bilagt redegørelsen.

Der er fra forskellig side udtrykt noget om en mere holdningspræget end sundhedsmæssig tankegang i mit oplæg. Jeg vil gerne tage frem, hvad fru Dorte Bennedsen var inde på om det holdningsprægede i redegørelsen, så vi kan se, på hvilken baggrund min udtalelse er givet. Vedrørende spørgsmålet om friholdelse af levnedsmidler for farve- og aromastoffer sagde jeg bl.a.:

»Med hensyn til farve- og aromastoffer har forbrugerorganisationerne fundet, at disse burde udgå af vore dagligvarer, og har anført, at disse stoffer er unødvendige og vildledende. Da farvestoffer gennem mange år har været reguleret ifølge positivlisten, kan man sige, at modstanden mod farvestoffer i vore dagligvarer snarere er baseret på holdningsmæssige end på sundhedsmæssige synspunkter.«

Det var altså ikke en lapsus, det var meget bevidst, at det blev formuleret på den måde.

Fru Dorte Bennedsen var inde på spørgsmålet om en tvungen eller en frivillig måde at løse problemerne på og spurgte i den forbindelse, hvad andre har gjort, hvad miljøministerens holdning er i tilfælde af, at der i folketinget er flertal for at gennemføre en tvungen ordning. Her må jeg nok også citere fra redegørelsen:

»Midlerne til at opnå de mål, som denne redegørelse vedrører, bør ikke være en regulering, men målene bør søges nået ad frivillighedens vej. Såfremt folketinget beslutter sig for, at der skal gennemføres regulering på disse områder, lægger regeringen afgørende vægt på, at en regulering først gennemføres, efter at der har været gennemført drøftelser med erhvervene om detailudformningen, herunder om afgrænsningen af, hvad der skal henregnes til basislevnedsmidler; det gælder f.eks. afgrænsningen af fiskevarer. Endvidere bør man være opmærksom på, at en eventuel regulering ikke må være i strid med vore EF-forpligtelser.«

Fru Dorte Bennedsen var inde på mange andre væsentlige områder og tog i den forbindelse spørgsmålet op om, hvordan forholdene kunne være med hensyn til at forbyde aromastoffer. Hvorfor vil man ikke forbyde aromastoffer? Der anvendes jo flere tusinde aromastoffer i levnedsmiddelindustrien. Om det er mellem 3.000 og 8.000 eller det er endnu højere, er svært at sige, men kun omkring 100 heraf har været sundhedsmæssigt vurderet på lige fod med andre tilsætningsstoffer. Det skyldes, at der om langt de fleste aromastoffer er få eller ingen oplysninger til brug for en sundhedsmæssig vurdering. For flere år siden forsøgte statens levnedsmiddelinstittut at gennemføre en anmeldelsesordning for aromastoffer. Ordningen måtte opgives, da det blev klart, at importører af aromastoffer ikke kunne få de nødvendige oplysninger om